

[Kirkeministeren]

på dette område måske tillader os at være mindre rationelle og lidt mere følelsesmæssige.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Fru Janne Normann mente, at det er ukristeligt, når folkekirken på den måde ønsker at beskytte sig selv, det vil sige ved hjælp af en helligdagslov. Det kan man vel næppe sige. Ellers skulle min erindring om det tredje bud være forkert. Det har dog et indhold, så man må sige, at ukristeligt kan det dog ikke være, at man ønsker en helligdagslovgivning. Men det kan vel heller ikke være forkert efter den måde, hvorpå man har placeret folkekirken i det danske samfund.

Med henvisning til grundlovens § 4 synes jeg, jeg har ret til at sige: det kan vel hverken være ukristeligt eller forkert, at nogen vil beskytte de institutioner, der nævnes som noget afgørende i vor forfatning, og det er folkekirken jo. Det har ikke noget at gøre med, at man både tillader og accepterer og synes, det er yderst rimeligt, at folk kan dyrke andre trosretninger. Jeg har bare villet imødegå den betragtning, at der skulle være noget særligt at indvende imod, at man vil sikre folkekirken her i landet. Det tilsiger vor forfatning.

Nogle kan have den opfattelse, at vi ikke burde have en tilknytning imellem det almindelige, om jeg så må sige verdslige samfund og kirken, men at kirken skulle stå ganske frit, som den gør i andre lande. Det er en diskussion, man kan tage, hvis man ønsker det, jeg ønsker ingen ændring. I hvert fald kan jeg sige – og med rette – at vi i dag har en forfatning, som ingen har anfægtet siden 1849 med hensyn til tilknytningen imellem staten og folkekirken.

Jeg mener altså, at det er berettiget at hævde, at vi også igennem lov kan beskytte folkekirken. Så er der spørgsmålet: hvordan skal vi gøre det? Der er flere, der har sagt, at man bare kan ophæve helligdagsloven, for den fred, man vil sikre kirken, gudstjenesten, har vi alligevel. Det har man nu ikke, man ville komme til at savne den bestemmelse, der står i den nuværende lovs § 1:

»Der må ikke på folkekirkens helligdage foretages noget, hvorved gudstjenesten forstyrres«.

Det er rigtigt, det nævnte jeg selv, at vi har en straffelovsbestemmelse, § 137, stk. 2, der bevirker, at folk kan straffes, hvis de forstyrrer en kirkelig handling. Men for at man kan straffe skal det jo kunne bevises, at der har været et forsæt. Hvis det kan hævdes, at der er foretaget noget, der ganske rigtigt har generet gudstjenesten, men hvor det ikke har været den pågældendes forsæt at ramme gudstjenesten, så kan man ikke foretage noget over for de pågældende ved hjælp af straffeloven. Derfor synes jeg, det er rimeligt og rigtigt at have den beskyttelsesbestemmelse, man altså har i den nuværende helligdagslovs § 1.

Der er flere, der har rejst spørgsmålet, om man ikke kunne ændre loven, så man kunne gøre den administrativt lettere, altså undgå alle de dispensationer, vi har i øjeblikket. Fru Karen Thurøe Hansen spurgte, om ikke man kunne foretage noget vedrørende de fodboldkampe, hvori der medvirker professionelle spillere. Når man nævner fodbold og fodboldkampe, så bliver jeg jo svag til enhver tid og vil straks sige: jo, det vil vi da meget gerne medvirke til. Jeg forstår, vi skal drøfte det i udvalget, og hvis man enten kan give generelle dispensationer eller måske udforme loven på en anden måde, så man – hvad der jo også er en administrativ lettelse – kan leve uden de mange dispensationer, så synes jeg da vi skal tale om det.

Det samme svar vil jeg give hr. Povl Brøndsted og fru Ebba Strange, der var inde på de samme spørgsmål, og hvor jeg forstod for fru Ebba Stranges vedkommende, at når man stod som forslagsstiller til et forslag om at ophæve helligdagsloven, så var det egentlig først og fremmest for at få en forenkling. Det kan vi da så drøfte, om vi kan få frem på den måde.

Ja, det er jo muligt, det kan man ikke se bort fra efter de udtalelser, der er faldet, at der er flertal for at ophæve loven. Det må vi så leve med, hvis det skulle være tilfældet, men nu skal vi jo drøfte det forinden. Hr. Lawaetz har ganske ret i, at der jo nok ikke vil ske regeringen noget af den grund, det kan vel hverken medføre parlamentarisk krig eller anden krig. Selv om i historien religionskrigene har været de mest brutale af alle, går jeg ud fra, at det ikke er med de tanker, man har rejst denne sag. Det er en sag, vi skal drøfte.